

Dg naar man, efterat den lovgivende Magt har afgjort nærværende Sag, fordrer Erstatnings-Spørgsmaalet opskrevet ved Domstolene, fordrer man ogsaa noget Mere og Andet, end man paa nogen Maade har Ret til. Den ældre lovgivende Magt, den souveraine Konges lovgivende Magt har givet Love, som angik alle slige Forhold, og den har ogsaa navnlig givet den Lov, hvorfra Bagernes Forsvarere i denne Sag gaae ud. Den samme lovgivende Magt har imidlertid udtalt, at den ansaae sig berettiget og, vilde upaatvivlelig vedblive at ansee sig berettiget til at have samme Lov ved en ny Lov. En af Bagernes Forsvarere har udtrykkeligt nævnt Resolutionen af 1841, men tilføjet, at, hvis den skulde betragtes som en Lov, saa maatte den have været Stænderne forelagt, men han har da her ved med det Samme, som mig synes, indrømmet, hvad jeg i hvert Fald ikke tvivler om, at han vil indrømme, at denne Sag simpelt hen skulde, uden at forelægges Domstolene, ordnes af den lovgivende Magt. Men, mine Herrer! vi i Forbindelse med den constitutionelle Konge, vi ere traadte istedetfor den souveraine Konge som lovgivende Magt, og altsaa hvad han kunde afgjøre, det kunne vi ogsaa afgjøre; men vi ikke alene kunne, men vi skulde afgjøre det Samme, som tidligere den souveraine lovgivende Magt. Naar vi altsaa have givet en Lov, som ophæver et tidligere Forhold, saa ere Domstolene, naar vi ikke der til have givet dem en udtrykkelig Bemyndigelse, uberettigede til atter at optage Sagen, uberettigede til i nærværende Tilfælde at sige: efter den tidligere Lovgivning, som gjaldt før denne nye Lov, ere Bagerne berettigede til Erstatning. Indeholder den nye Lov ingen Udtalelse af Bagernes Ret til Erstatning, saa faae de ingen Erstatning, saa er Sagen afgjort, og ingen Domstol kan tage den op og tilkjende dem Erstatning efter de Love, som vi affskaffede ved den nye Lov. Vi kunde, dersom dette ikke var saaledes, da aldrig give en Toldlov, en Finantslov, uden at en Masse Erstatningskrav vilde strømme ind paa Domstolene (Hør!) og komme til at forstyrre det hele Lovgivningsarbejde. Men nu bliver Spørgsmaalet: ville Domstolene ikke, naar vi have givet

dem en saadan Bemyndigelse, være berettigede til at tilkjende dem Erstatning? Hverpaa skal jeg ikke indlade mig for Domstolenes Bedkommende; men jeg skal kun udtale, at jeg antager os for aldeles uberettigede til at give Domstolene en saadan Bemyndigelse. Vi have den lovgivende Magt, men vi have ingen Ret til at give nogen anden Autoritet den allermindeste Deel af denne Magt. Vi have Skattebevillingsret, men ingen Ret til at give Domstolene nogenstomhelst Deel deraf, og de vilde indirecte faae det, dersom vi bemyndigede dem til i Form af Erstatning at paalægge Staten en Udgift. Vi alene i Forbindelse med den constitutionelle Konge ere berettigede til at paalægge nye Afgifter. Et ganske andet Spørgsmaal blev det, om Bagerne, efterat en saadan Lov var givet, i Genhold til tidligere Rettigheder, mulligen kunde anlægge et Erstatnings-søgsmaal mod Private, f. Ex. Kjøbenhavns Commune. Derimod skjønner jeg ikke, at der fra Statens Side var Noget at indvende, skjøndt jeg rigtignok ikke troer, at der vilde komme Noget ud af et saadant Erstatnings-søgsmaal.

Jeg skal endnu sluttelig blot bemærke, at naar den næstsidste ærede Taler sagde, at Bagergaardseierne, for at blive Bagerne, ikke behøve at gjøre noget Mesterstykke, forholder dette sig ikke saaledes; thi som Mesterstykke maae de gjøre en forsvarlig Kringle (Latter).

David: Da den 4de Nigsdagsmand for Præsto (Grundtvig) talte igaar, horte jeg paa ham ikke alene med den sædvanlige Opmærksomhed, som jeg skjænker hans Foredrag; men jeg lyttede til hans Tale med saameget større Opmærksomhed, som Sagen i forskellige Henseender har særdeles Interesse for mig. Dg da jeg nu ikke er latinist Jurist, troede jeg at have saameget mere Grund til at antage, at jeg ikke havde misforstaaet den ærede Taler. Jeg troede, at der virkelig laae en Bebreidelse, hvad jeg næsten kunde kalde en Sigtelse mod Bagergerlauget i hvad han sagde, at Størstedelen af de Sammenfud, som skulde komme de Fattige tilhjælp i Dyrtiden i Maren 1846 og 1847, var gaaet ned i Bagernes Lomme. Jeg har idag hørt en Forklaring af ham, efter hvilken jeg skal have havt Uret i at forstaae disse Ord